У той час, коли день і ніч розминаються, разом із Сонцем народилися Крапелька і Квітка. Крапелька була допитлива, а Квітка — ніжна і вразлива. Ще б пак! Всюди навколо них сяяло-мінилося море жовтого піску й ніде не було видно жодної іншої Крапельки, і ніякої іншої Квітки, тож і не дивно, що вони утвердилися в думці,— мовляв, ми одні-однісінькі на весь білий світ. Вони ще не знали, що народилися в пустелі, але вже переконалися: рівних їм нема ніде, вони найгарніші в світі й не байдужі одна до одної. Якогось дня, коли розпечене Сонце застигло в зеніті, Крапелька сказала:

— Я мушу йти, мушу, мушу!

Квітка перестрашено затремтіла, проте й слова не мовила. Прагнення пуститися в мандри не покидало Крапельку ні на хвилину, й невдовзі воно пересилило прихильність до Квітки. В серці Квітки болем відгукнулося: сама! Сама-однісінька серед пустелі під наглядом невблаганного Сонця! Сама! Все ж гордощі в Квітки були сильніші від страху. Вона випросталася і з показною байдужістю мовила Крапельці, нехай собі йде. На її віях заблищала роса... А, може, сльози?

— Не зволікай! — додала Квітка рішуче.— Якщо мусиш іти — йди.

Квітка похилила голову, а Крапелька стрибнула на плеченята Сонячного промінця, чи, може, то був невидимий небесний коник, хтозна? "Високо, все вище, в голубий безмір неба... Куди хочу, туди й полечу!" — на весь голос виспівувала Крапелька, проте радості в її душі не було. Адже лише раз на сто років розквітає в пустелі Квітка!

— Я повернуся, неодмінно повернуся! — вигукнула Крапелька.— Повернуся рівно через сто років, чуєш?! — І полетіла далі.

Проте ні на мить не покидала її думка: почула ці слова Квітка чи й досі знемагає у безсиллі? Даремно інші крапельки вмовляли її, щоб вона

тим не мордувалася, адже на землі повно всіляких квіток! Не раділа вона з небесної мандрівки до тієї хвилини, поки не заспокоїв її Промінець: Квітка чула слова Крапельки! І в цей самий час, на цьому самому місці буде чекати її рівно через сто років. Тож Крапелька може спокійно подорожувати світом цілих сто років. Хіба ж не цього вона хотіла?

Довго, дуже довго мандрувала Крапелька! Під нею миготіли високі гори зі сніговими плащами на плечах, шепотілися степові трави, безліччю вогнів сяяли міста, несли свої води річки. А яке неосяжне й прекрасне було море! Крапелька не могла відірвати від нього погляду. Вона спускалася все нижче й нижче, щоб зблизька пильніше роздивитися це голубе диво. Зненацька на хмарку, на якій вона мандрувала, налетів вітер і погнав її додолу. Довго, дуже довго падала Крапелька і нарешті відчула на вустах присмак солоного, і ще їй здалося, наче хтось різко шарпонув її вниз. Од жаху Крапелька заплющила очі. А коли розплющила їх, то, роззирнувшись увсібіч, зрозуміла, що лежить на піщаному дні моря, біля ніг велемудрого Морського царя з бородою, яка сягала нижче колін.

— Дай клятву вірності й станеш підданицею наймогутнішого і найбагатшого царя на світі! — поважно мовив дуже схожий на омара найперший радник Морського царя, але Крапелька похитала головою. Як вона може лишитися на дні моря, коли пообіцяла своїй Квітці, що неодмінно повернеться в пустелю! Ще не встигла вона закінчити свої пояснення, як Морський цар аж затрусився від сміху.

— Ха-ха-ха, чи ви чули? Ха-ха-ха! — трусився величезний живіт і довга борода Морського царя, а почет підлесливо вторував йому:

— Ха-ха-ха!

Чи має ця Крапелька хоч трішки здорового глузду? Хто ж, крім дурнуватих, покидає морське царство самохіть? Дебелий володар

вирішив, що Крапелька неодмінно залишиться у його царстві, якщо побачить сяйво морських перлів. На помах його руки зусібіч зійшлися найвродливіші перли й повели навколо Крапельки танець, не забувши і її взяти за руки. Хоп, гоп! Ану, хто швидше? Хто веселіше? Стриб, циб! Невдовзі Крапелька забула і про свою обіцянку, і про Квітку. Але в цю мить із-за виступу скелі на неї зиркнули ніжні очі морської лілеї і їй здалося, що то Квітка з пустелі. Та цар відразу сплеснув руками, і лілея зникла. Однак запізно: куди б Крапелька не глянула, на неї звідусюди докірливо дивилися очі її Квітки.

— Відпусти мене, могутній царю, мені конче треба повернутися в пустелю, там на мене чекає моя Квітка.

Проте Морський цар заперечливо махнув рукою.

— Пізно. Уже все вирішено: ти станеш дружиною мого найпершого радника! Тож віднині дороги назад для тебе нема!

Але ще цар не закінчив говорити, як до Крапельки підпливла сріблясta рибина, розкрила рота й вигукнула:

— Стрибай! Швидше! Коли випливемо на поверхню моря, я передам тебе побратимові — Сонячному промінцеві!

Крапелька стрибнула в рот срібній рибині, а крапельки — морські підданиці — присоромлено похилили голови. Таки обдурила їх! Утекла від них, шалапутка! Що ж вони скажуть найпершому царському раднику? — запитували одна одну. А Крапелька тим часом підіймалася усе вище й вище...

— Ох, нарешті ми на місці! — Рибина розкрила рота, і Крапелька перебралася на спину Сонячному промінцеві й разом з ним упала на троянду.

— Леле, яка ж я красуня! Найкраща в світі! — самозакохано мовила троянда, а Крапелька гнівно вигукнула:

— Що ти верзеш? У пустелі росте самотня Квітка, і саме вона — найпрекрасніша в світі!

Переконливо звучав голос Крапельки, проте, крім трав і троянди, ніхто її не чув.

— Що це вона там патякає? — запитав равлик.— Звідки вона взяла, що квітка може бути прекрасною? Квітка ж не має домівки й нещасніша навіть від хробака, який може, коли піде дощ, сховатися в землю.

Недаремно Крапелька доводила, що в пустелі не буває дощів. Равлик і слухати не хотів. Та й чи варто її слухати? Домівки вона не має, і, взагалі, в її кишенях, напевне, вітер свище. Одне слово, жебрачка! Кряжистий багатій згорнув ріжки й заховався у свою хатину. Що йому до цієї жебрачки, нехай іде туди, звідки припленталася. Він зачинив ворота й ліг подрімати.

Проте Крапелька не могла повернутися туди, звідки прийшла. її кудись невтримно несло, кидало з боку в бік, об щось ударяло. Навколо неї був непрозірний морок. Крапелька ніяк не могла второпати, де вона. Врешті-решт одна з супутниць пояснила їй, що вони — під землею, бо їх підхопив і заніс сюди потічок. О, як далеко була світлосяйна чаша неба! Яка недосяжна Квітка!

Наче заведена, без упину гасала Крапелька під землею — ховалася від кротів, стікала по плечах рудокопів — і ніяк не могла знайти виходу. Усе ж якось потічок, набравшись сили, пробив землю і вибрався з неволі. О, як весело він одразу задзюрчав! А як ожила на сонці Крапелька! З кожною хвилиною вона ставала все прозоріша, все гарніша... І безнастанно милувалася собою. Вже й про Квітку в далекій пустелі стала забувати й, може, б і зовсім забула її, якби над нею не пролетіли

метелики, крізь крила котрих просвічувало сонце, як воно просвічувало колись крізь пелюстки її Квітки. Метелики видалися Крапельці квітами, яких підхопив на плечі дужий вітер. Відтепер Крапелька бачила свою Квітку і вві сні, і наяву. "Настав час повертатися додому, в пустелю",— вирішила вона й покликала свого небесного коника. Промінець пробився до неї через опале листя й мовив:

— Швидше-бо! Швидше! Не барися! Тяжка й далека дорога чекає нас.

Стрибнула мала пустунка на плеченята Промінцеві, і мандрівка почалася знову. Хмари разом з вітром дружно мчали на захід. Тільки ввечері одна-єдина хмаринка повернула на схід, і вони ледь встигли вистрибнути на неї. Хмаринка виявилася легковажною, вела себе напрочуд необережно, тому тяжким і небезпечним був їхній шлях над гірськими вершинами. А насамкінець хмаринка таки вдарилася в одну з них зі всього маху, і Крапелька випала на сніг.

Хто знає, чи змогла б вона коли-небудь вибратися із замерзлого снігу, якби їй не допомогли чоловіки, що підкоряли гірську вершину. Один з них, уже з останніх сил, розклав на обледенілому камінні багаття, і, відігрівшись, Крапелька злетіла у височінь. Полегшено зітхнувши, вона поквапилася своєю дорогою. Хтозна, скільки вона летіла. Навколо неї юрмилися хмари, шугали величезні мовчазні птахи, пропливали страшні гірські вершини, а мандрівці не було видно кінця-краю. її небесний коник вже геть знеміг від утоми.

— Сумніваюся, що твоя Квітка досі жива! — сказав він якось Крапельці.— Хіба не бачиш, що всюди, куди сягає погляд, видно лише розпечені піски? — Хмарка, на якій вони подорожували, від неймовірної спеки вже почала розтоплюватися, але Крапелька не здавалася.

— Залишилося зовсім трішечки! — підбадьорювала вона Промінця.— Моя Квітка народжується лише раз на сто років. Тож чи може вона народитися без мене?

День, коли її Квітка мала розпукнутися, наближався, і Крапелька квапилася щосили. Даремно зірки манили її до себе, а Місяць запрошував перепочити. Який може бути відпочинок!

Нарешті якогось дня на зорі Крапелька побачила знайоме місце і на сухій стеблинці одну-єдину квітку. Свою Квітку.

— Як же я тебе довго чекала! — знеможено прошепотіла Квітка, а потім, подумавши, що Крапелька може зрозуміти її слова, як докір, додала: — Хоча не так уже й довго! Я ж знала, що ти неодмінно повернешся! — Вона гордовито підвела голову, а мала мандрівниця затремтіла. Невже справді минуло сто років? Невже вона цілих сто років подорожувала світом?

Як тут бути певною, що це не сон? Над нею — те саме небо, те саме сонце, той самий пісок і... та сама Квітка.

Сонце над пустелею швидко росло, росла і спека. Крапелька щільно пригорнулася до своєї Квітки. І забули вони про все на світі. Навіть не зважали на вітер, що розгойдував пісок, мов хвилі, й усе намагався і їх прихопити з собою...

Нараз Крапельці здалося, що вона, а з нею і її Квітка кудись летять і польоту немає кінця...

А таки немає!